

HET GEHEIM VAN ESCOBER

Achter Escobar gaan bestsellerauteur Esther Verhoef en haar man Berry Verhoef schuil. Zij bundelen hun krachten voor het schrijven van keiharde actiethrillers met psychologische diepgang. Na *Onrust* en *Onder druk* verscheen onlangs *Ongenade*.

Een zonnige ochtend. Welke plek is beter om Esther en Berry Verhoef te interviewen dan De Waag in Amsterdam, van oudsher de plaats waar heksen werden gewogen om hun duivelse spel te ontmaskeren. Want dat Escobar (hun pseudoniem) eens flink ondervraagd moet worden, mag duidelijk zijn.

TEKST Simon de Waal FOTO Yvette Wolterinck

ZE ZIJN NAMELIJK geen praters. Ze zijn nuchtere laat-mij-nou-maar-lekker-met-rust en doe-nou-maar-normaal mensen. Niet voor niets wonen ze in Frankrijk in een gehucht waar niemand ze kan vinden. Ik heb het geluk dat ik ze ken. We hebben op mooie plekken gezeten, met z'n vieren. Om vier uur 's nachts op de stoep van een louche shoarmatent in Antwerpen, met shoarma en drank, Esthers winnen van de Diamanten Kogel vierend. Geen idee meer wat voor drank, maar het was goed. Backstage in de Melkweg, terwijl we Milky Ways met bier wegspoelden. Mooie herinneringen.

Maar Nederland wil meer van ze weten dan ze zelf kwijt willen. We hebben er recht op. Dus wie kan ze beter interviewen dan ik? Ik ken hun zwakke plekken, ik ken hun angsten. Ik kan verhoren. Hal 'Kunnen we zelf geen stuk voor dat blad schrijven? Alles, als het maar geen interview is...' probeerden ze nog. Nee. Geen kans. Heerlijk.

HET INTERVIEW

'Wat gaan we doen?' Esther schuifelt ongemakkelijk heen en weer. Berry leunt ontspannen achterover.

Mieke, mijn vrouw, en ik gezellig naast ze. En toch hangt de achterliggende intentie als een donderwolk boven de tafel.

'Leuk hè?' begin ik vals en ontspannen.

'Nou,' zegt Esther, iets te snel en met een knakje in haar stem.

'Zeker,' zegt Berry rustig, maar zijn ogen laten de mijne niet los.

Ik kijk strak terug, want ik neem mijn taak serieus. Ik wil antwoorden. Ik wil onthullingen. Ik wil primeurs. Als ik het doe, dan wil ik het ook goed doen.

'Beschrijf jezelf eens? Liefst in vijf woorden. Daarna mag je de ander in vijf woorden beschrijven,' begin ik. Even een vraag die al duizend keer gesteld is. Om ze op hun gemak te laten voelen.

Een verongelijkt gezicht naast me. 'Ja, poeh, wat is

dat voor vraag? Wat moet ik daar nou op zeggen? Laatst vroeg iemand me: 'Wie is Esther Verhoef?'. Daar kan ik echt niks mee. Volgende: 'Potverdikke. Gaan we zo beginnen? Wat begon als een vriendendienst, wordt plotseling een enorme uitdaging. Ik kijk even naar Berry. 'Ik kan daar ook niks mee,' zegt hij langzaam, en vermaakt zich kostelijk als ik de eerste vraag knarsetandend doorstreep.

'Wat is het verschil tussen een boek van Esther alleen, en een Escobar?' ga ik door.

'Het eerste schrijf ik alleen, het tweede met Berry,' zegt Esther en zwijgt verder, vriendelijk glimlachend. Tja, als je een stomme vraag stelt, krijg je ook een stom antwoord. 'Ja, nee, okee, prima antwoord, heel goed...' mompel ik.

'Wat is je volgende vraag?' wil Esther weten.

'Wat denk je?' probeer ik.

'Of wij net zo werken als Nicci French.'

'O nee, helemaal niet,' zeg ik nonchalant en streep in mijn hoofd vraag drie tot en met zeven vast door.

'Volgens mij werkt dit niet,' zegt Berry dan.

Ik kijk stoicijs mijn lijstje vragen door. 'Wie typt er van jullie twee?' staat er. En: 'Wat mis je als je in Frankrijk bent?' 'Kan je er wel tegen dat je vrouw zo beroemd is?'

Langzaam vouw ik de velletjes op. Demonstratief

Escobar, *Ongenade*

Sil Maier, die we kennen uit *Onrust* en *Onder druk*, heeft in het laatste deel van deze trilogie gebroken met zijn vriendin Susan en gaat terug naar zijn geboortestad München. Hij hoopt er een verklaring te vinden voor zijn destructieve gedrag. Bij aankomst in de stad die hij sinds zijn jeugd als de pest heeft gemeden, blijkt het verleden springlevend en beseft hij dat dit nog maar het begin is van zijn worsteling...

LUXE PAPERBACK € 19,95
WWW.ESCOBER.NL

BOEK IN 3-VOOR-2-ACTIE!

We kwamen mensen tegen die dachten dat we een echt bestaand persoon aan het opsporen waren...

berg ik ze op in mijn binnenzak. 'Nee, hè... het werkt niet.'

Berry schudt langzaam van nee, bijna iets van medeleven in zijn ogen.

EEN LEUKE MIDDAG

Goed, dan maar geen interview. Maken we er in ieder geval een leuke middag van. Wat moet ik vragen? Of ze gelukkig zijn samen? Dat weet ik al. En voor de lezer is het niet interessant. Hoe het is om in Frankrijk te wonen? Of Esther daar de inspiratie vandaan haalde voor *Rendez-vous?* Ouwe koek.

We gaan eten, we kletsen over van alles en nog wat. De druk is er af. We praten over de school van de kinderen, over verhuizen, over uitgevers. Vooral over uitgevers. Waarom de een wel goed is en de ander niet, waarom je je 'thuis' kan voelen bij een uitgever. Over prijzen, over Gouden Stroppen, over tv-optredens.

'Is het leuker om een Esther Verhoef-boek te schrijven, of een Escobar?' vraag ik, oprecht geïnteresseerd.

'Het is allebei leuk. Het is ook geweldig om samen te schrijven,' zegt Berry.

Nu heb ik ze.

'Jaja, samen... tuurlijk. Wie typt er dan?'

'Samen. Allebei. Echt waar,' zegt Esther.

'Dat kan niet,' hou ik vol. 'Het kan niet dat jullie allebei in precies dezelfde stijl schrijven.'

'Doen we ook niet,' zegt Berry. 'Es schrijft meestal 's avonds. En ik overdag. Maar Es schrijft beter dan ik, dus zet zij alles weer in één stijl. Ik ben meer van de ideeën. Ik ga hele stukken door in het verhaal, met grote snelle stappen. Ik ben niet van de punten en komma's. En dan gaat Es weer door, nadat ze het heeft bijgewerkt.'

'Doe je dat dan niet achteraf, in één keer? Is dat niet makkelijker en sneller?' vraag ik.

'Dat kan ik niet. Ik moet alles eerst helemaal goed hebben, dan pas kan ik verder. Anders voelt het niet lekker. En het moet lekker voelen, voordat ik verder kan gaan,' zegt Esther.

'Schrijf je altijd zo? Moet het eerst helemaal goed voelen?'

Ze knikt. 'Ik kan alleen maar vanuit een gevoel schrijven.'

'Wat voor gevoel? Pas als het verhaal compleet is in je hoofd?'

'Nee, juist niet. Ik begin niet aan een verhaál. Daar ben ik helemaal niet mee bezig. Ik begin met flarden. Stukken.'

'Scènes,' vult Berry aan.

Ze knikt. 'Ja. Ik ga zitten en er stromen dingen uit mijn handen. Stukken van hoofdstukken. Dialogen. Van alles wat. Tientallen verschillende fragmenten. En dan geef ik ze aan Berry.'

'En dan?' wil ik weten. Hoe anders is dit dan hoe ik zelf schrijf.

'Ik ga ze bekijken. Alsof het stukjes van een puzzel zijn, waarvan ik de afbeelding niet ken. Maar er is een patroon... er is altijd een patroon. Ik haal het verhaal eruit, uit al die verschillende fragmenten,' zegt Berry.

'Zitten jullie dan bij elkaar? Naast elkaar?'

Esther schudt verwoed haar hoofd. 'Ik moet rust hebben. Een gevoel. Ik zit met een koptelefoon op, met muziek. Verschillende soorten muziek, kan van alles zijn wat past bij de sfeer van de scène die ik schrijf, of het personage. En dan verdwijnt ik in een soort schrijf-roes, zeg maar. Ik denk in die fase van het schrijven geen seconde na over waar ik mee bezig ben, het is intuïtief. Je moet me dan ook echt niet storen. Vroeger hadden we een soort bureau-kast, die je open kon klappen. Ik verdween daar niet alleen figuurlijk, maar ook bijna letterlijk. Een vriend van me pakte me onverwacht bij mijn schouder. Ik schrok me dood, draaide me om en haalde instinctief uit. Dat moet je nooit, nooit doen...'

'Heb jij dat ook?' wil mijn vrouw van Berry weten.

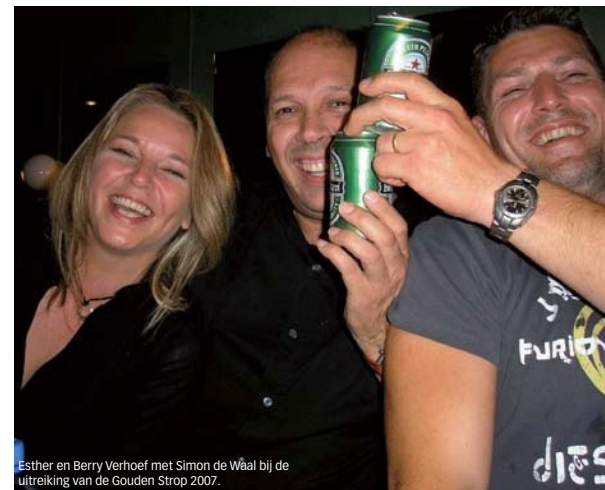
'Minder, maar ik heb ook rust nodig. Ik moet eerst een ingang voor mezelf vinden. Snap je dat? Ik kan het niet anders omschrijven. Er moet een ingang voor het verhaal zijn, voor mij. Een waar ik in kan stappen. Voor dat ik die gevonden heb, kan ik niet schrijven.'

GEDEGEN ONDERZOEK

'Jullie research is legendarisch. Krijg ik sms'jes uit Londen, München, jullie lopen overal rond, onder het mom van research,' pest ik.

'Neel! Echt onderzoek. Het moet kloppen!' zegt Esther. 'Ik hou ervan als dingen kloppen in een boek. Het is vervelend als je iets leest, waarvan je weet dat het niet klopt. Dan zal de rest ook wel niet kloppen, toch? Te makkelijk, te bedacht. Bovendien werkt reizen en researchen inspirerend.'

'Voor Sil Maier, onze hoofdpersoon in de trilogie, hadden we in *Onrust* en *Onder druk* al een achtergrond bedacht waar we weinig mee hadden gedaan. Hij was geboren in München, toen op achtjarige leeftijd verhuisd. In dit derde deel, *Ongenade*, werd zijn jeugd ineens belangrijk, toen zijn we dus naar München gingen,' vertelt Berry.

Esther en Berry Verhoef met Simon de Waal bij de uitreiking van de Gouden Strop 2007.

'Liepen we daar rond, vroegen we aan mensen hoe het in '77 in die stad was. We kwamen mensen tegen die dachten dat we een echt bestaand persoon aan het opsporen waren... We zijn naar de begraafplaats gegaan waar we door locals naartoe werden gestuurd, en hebben net zo lang gezocht tot we een graf met de naam Maier vonden. Dat zou de moeder van onze hoofdpersoon kunnen zijn. Die omgeving, die sfeer, het zoeken, het is essentieel om in een verhaal te komen, maar vooral om de omgeving en de personages 'echter' te maken. Als ze voor mij gaan leven, is de kans groot dat ze ook voor de lezer gaan leven,' vult Esther aan.

'Ik weet het...' zucht ik. Ik research ook alles. 'Maak je het jezelf niet moeilijk, als je zo veel van die plekken neemt? Kosovo, München, Londen.'

'Ik kan er niks aan doen,' zegt Esther bijna verontschuldigd. 'Het zit ineens in mijn hoofd. Londen. We moeten naar Londen. Het kan dan ook geen andere stad worden. Als ik het sterke gevoel heb dat een bepaald deel van het boek in Londen speelt, kan het niet ineens Antwerpen worden.'

'Waarom dan Londen? Wat heb je dan met Londen, op dat moment?' wil ik weten. Esther kijkt bijna verontschuldigd.

Berry legt het uit. 'Dat is een zaadje, dat ooit in haar hoofd geplant is. Wanneer of waarom, geen idee. Maar dat zit er dan, en dan is het Londen. En het klopt ook. We gaan naar Londen en vinden daar de dingen die haar gevoel bevestigen. Alsof ze dat ooit in haar hoofd heeft gekregen. Als we daar dan lopen, zijn we intuïtief aan het absorberen. Allemaal ideeetjes, oplossingen die we ooit gebruiken.'

'Heb je dat altijd al gehad, die drang tot schrijven, dat intuïtieve?' vraagt Mieke. 'Als kind al?'

'Ik schreef toen ik negen of tien was niet als een kind, maar als een volwassene. Een verhaal over een man van vijftig, die een hartaanval krijgt,' zegt Esther.

Het wordt even stil aan tafel. Lieve mensen. Dierbare vrienden. Onderweg naar huis voel ik het velletje vragen in mijn binnenzak. Wat ben ik blij dat ik zo'n goed geheugen heb.

TIP

Caro Ramsay VERGIFFENIS

van Wim Krings van Boekhandel Krings, Sittard

Indrukwekkend hoe gebeurtenissen uit het verleden je zolang kunnen achtervolgen. Hoofdinspecteur McAlpine raakt helemaal van slag als een zaak uit het heden raakvlakken krijgt met een onopgeloste zaak uit het verleden.

Een tragisch boek omdat McAlpine steeds verder wegzakt en aanvankelijk de controle verliest. Persoonlijk is hij zeer betrokken bij de zaak

en de moordenaar waar hij jacht op maakt komt erg dichtbij. De wisselende perspectieven maken het een zeer vlot boek. Dit is Caro Ramsays eerste thriller en zij gaat er meer schrijven.

CARO RAMSAY
VERGIFFENIS

€ 19,95

VERTALING: IRIS VAN DER BLOM
BOEK IN 3-VOOR-2-ACTIE!